

betalte, hvad det kostede, kunde det ikke blive ved. Ved disse Samtaler satte jeg i Spidsen for, hvad der skulde arbejdes hen til, at en ny Ordning skulde træffes i Overensstemmelse med Øernes lovlige Repræsentation. Jeg vilde ikke være med til at paaoktrojere dem hverken en Forfatning, som de ikke vilde have, eller en økonomisk Ordning, de paa Forhaand vare overbeviste om vilde bringe dem i Ulykke. Jeg mener, at hvis Øerne overhovedet skulle have Betingelser for at komme op af deres daarlige Stilling, maa de først og fremmest have Tryghed og Ro, og man maa først og fremmest undgaa, at der rejses Kamp om Forfatningsspørgsmaal, vækkes Bitterhed om Spørgsmaal, som i Virkeligheden ere af mere formel Art, hvorved man vilde drage Kræfterne bort fra at beskæftige sig med det, som reelt kan føre Øerne frem. Ligeledes bør man med Hensyn til den økonomiske Ordning tage Hensyn til, hvad Repræsentanterne for de økonomiske Interesser paa Øerne mene. Programmet blev da for den ny Guvernør, at han skulde arbejde paa saa vidt muligt at bringe Underskuddet ned, og paa den anden Side arbejde hen til en forfatningsmæssig Ordning, som kunde faa Tilslutning fra Kolonialraadene, i det hele en Ordning, som han var vis paa vilde blive mødt med Tillid derovre.

Med Hensyn til Basis for en saadan Ordning kunde jeg henvise til en Betænkning fra et Folketingsudvalg fra 1896. Flertallet i dette Udvalg — nemlig Venstre —, hvis Formand var det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), foreslog der, at Staten skulde overtage Udgifterne til Guvernementet, til den vestindiske Hærstyrke og Pensioner, medens Kolonierne skulde tilsvare de øvrige Udgifter. Da der nu netop fra St. Croix Kolonialraad forelaa et Andragende i samme Retning, bemyndigede jeg Guvernøren til at forhandle med Kolonialraadene paa dette Grundlag. Disse Forhandlinger, som have strakt sig hele Sommeren og Efteraaret igennem, have efter mange Faser endelig ført til et Resultat, det, som jeg her skal fremsætte.

Resultatet er, hvad det forfatningsmæssige angaar, at man i det væsentlige mener i Øjeblikket at kunne lade det blive ved det gamle. Kolonialloven lader man bestaa med adskillige Ændringer. Jeg stillede som Betingelse for at gaa med til en ny Ordning, at Valgretten skulde udvides, idet jeg mente det ganske nødvendigt, for at der kunde komme nogen Vækst

i Øerne, at der kunde drages ny Befolkningslag med ind i Sansen for de offentlige Anliggender. Jeg havde ønsket, at man skulde gaa saa langt ned som foreslaaet af Kommissionen med Hensyn til Indtægtscensus, nemlig til 1,250 Frcs. Men det var ikke muligt at bevæge Kolonialraadene dertil. De gik kun fra 2,500 ned til 1,500 Frcs. Men saa er der foreslaaet, at denne Bestemmelse skal revideres inden 10 Aar, og det er da mit Haab, at naar nu et nyt Vælgerkorps, nemlig de med en Census af mellem 2,500 Frcs. og 1,500 Frcs., har faaet Repræsentation i Kolonialraadet, skal det let lykkes i Løbet af nogle Aar atter at udvide Valgretten, saa at vi komme med til den af Kommissionen foreslaaede Grænse. Dernæst indføres der hemmelig og skriftlig Afstemning, og der indføres Beskyttelse for Kolonialraadets Medlemmer, saa at de ikke kunne drages til Ansvar for Ytringer i Raadet uden med dettes Samtykke. Det er et Ønske, man har stillet derovre, og jeg finder det rimeligt. I øvrigt indføres der en Række Ændringer af mindre Betydning i Kolonialloven, men det anføres i Hovedsagen, hvad det forfatningsmæssige angaar.

Hvad det økonomiske angaar, er der truffet den Overenskomst, at Staten skal overtage Udgifterne til Guvernementet, til Militærstyrken, der nu omdannes til en Gendarmeristyrke, og til Pensioner og de lutherske Menigheder. Til Gengæld paa tage Øerne sig at yde et Bidrag til de almindelige Statsfornödenheder; dette er for St. Croix Vedkommende sat til 75,000 Frcs., for St. Thomas er det foreløbig Nul. Denne Ø er nemlig saa langt nede, at det er umuligt i Øjeblikket at paa lægge den noget saadant Bidrag. Men herom gælder det ligesom om Valgretten, at Bestemmelsen skal revideres i Løbet af 10 Aar, og til den Tid er det altsaa muligt for Statsmagten at fastsætte Bidraget saaledes, at St. Thomas kommer til at yde et Vederlag, der svarer til det, der ydes af St. Croix. Alle de andre Udgifter skulle Kolonierne selv udrede. Nu vil der kunne komme den Indvending: Ja, det ser smukt ud, men kunne de udrede dem? For at sætte dem i Stand dertil, er det for det første, man foreslaar alle de andre Love, og for det andet have de frivilligt paataget sig det og have gjort deres Beregninger, hvorefter de mene at kunne gøre det. Og endelig have vi truffet Garantibestemmelser, som ganske sikre Staten i saa Henseende, idet det med Kolonialraadets Samtykke foreslaas, at hvis der i en af